

Jn; 15:1-6.

Jézus ebben az igében tanítványaihoz, a vele élő, hozzánk hasonló emberekhez szól, és a szőlőtőről vett példázatával hihetetlen szoros közösségről biztosítja őket. S e szavakon át csak úgy süt Jézus tanítványok iránti szeretete. Mindamellett nagyon őszintén figyelmeztet is. Nem hallgatja el, hogy a szoros közösség, mellyel megajándékozott Jézus személyében minket az Isten, meg is szakadhat. Az Atya, a szőlősgazda, akár le is vághatja a töről a szőlőveszőket, és tűzre is vetheti őket. Mert annak, hogy a Jézussal való közösségünk fennmaradjon, feltétele van. Jézus erre szeretettel és őszintén figyelmeztet, nehogy valakit becsapjon bármely ravasz, akár kegyesnek álcázott hazugsággal az ördög, elhítelve velünk, hogy aki egyszer Jézus tanítványa lett, az már a továbbiakban bármit csinálhat, mert úgymint üdvössége van. Jézus arról tanít a szőlőtőkés példázattal, hogy ez nem így van, s ugyanerre tanít egyébként Júdásnak az esete is, aki Jézus tanítványa volt, s mégis a kárhozat fia lett belőle. Mert a Jézussal való kapcsolat, ez a szoros életközösség megszakadhat, s annak viszont tragédia a vége.

Ezért mi is jól tesszük, ha megvizsgáljuk az ige alapján, hogy milyen is a közösségünk folyamatában Jézussal. Gondoljuk végig, hogy hogyan is alakult a kapcsolatunk vele! Mert lehet ennek a kapcsolatnak nagyon örvendetes fejlődése, de megtörténhet az is, hogy megakad, megreked a kapcsolat egy szinten, pl. az önelégültség szirtjén, mikor az ember úgy érzi, már nincs szüksége a további hitbeli, kegyességbeli fejlődésre. Kísértés ez: „*Elég, ha csak azt csinálom, amit eddig is, mert elég jó vagyok én már így is*”. A megrekedésnek ez a jelszava. De baj az, ha Isten vándor népe nem akar tovább menni az úton. mert Isten olyan célt tűzött elé, melyet nem ezen a földön érünk el. A Jézussal való kapcsolatunknak ezért folyamatosan megújulnia és fejlődnie kell. Ha nem fejlődik, ellaposodik és terméketlenné válik, legrosszabb esetben pedig meg is szűnik a kapcsolat. Nézzük tehát az ígére figyelve, hogy mi hol is tartunk a Jézussal való kapcsolatban, hátha találunk olyan területet, ahol még gyümölcsözőbbé válhat e kapcsolat.

Jézus úgy beszél az újjászületett emberrel való kapcsolatáról, mint a szőlőtő és szőlővessző összetartozásáról. Ez egy szerves kapcsolat és függő viszony. Az újéletnek ugyanis Jézus a forrása, tartója és táplálója. Tőle elszakadva, tőle függetlenül nincs újélet. A gyümölcsök viszont rajtunk, szőlővesszőkön teremhetnek. Furcsa ezt kimondani, Jézus gyümölcssei a mi életünkön teremhetnek. Furcsa, s csak azzal az alázattal mondhatjuk ezt, hogy közben tisztában vagyunk vele, hogy ezek Jézus gyümölcssei, melyeket tőle elszakadva nem teremhetnénk, s hogy az, hogy teremhetjük őket ez egész kivételes megtiszteltetés Istentől számunkra. És azt sem szabad elfelednünk, hogy Jézus abban az értelemben nem függ tőlünk, hogy ha valamelyik szőlővessző nem terem gyümölcsöt, akkor van a tőkén más vessző, amely majd megadja gyümölcsét. Egyen-egyenként tehát nem függ tőlünk Jézus munkája, mert ilyen értelemben nem vagyunk pótolhatatlanok. Tehát Jézus a Mester és tanítvány között egy hihetetlen szoros kapcsolatról beszél. Szorosabb ez bármilyen emberek közti kapcsolatnál. Teljes „összenövésről” van itt szó. Jézus van mibennünk, s mi pedig Jézusban vagyunk. Ő Szentlelkével szállást vesz a szívünkben, igéjével áthatja gondolatainkat, Lelkével engedelmisségre segíti, irányítja akaratainkat. Mi pedig őbenne élünk, mozgunk és vagyunk (Acta; 17:28a). Ez egy igen szoros, misztikus, a nem hívő számára elképzelhetetlen, de abszolút valóságos kapcsolat. Mi Jézusban és Jézus mibennünk. Az úrvacsora fejezi ki ezt láthatóan, mikor mi a Jézus-testben a gyülekezetben magunkhoz vesszük a szent jegyeket, és Jézussal valóságosan egyesülünk. Ő mibennünk, s mi őbenne. Így van ő mindig jelen számunkra, akihez mindig szólhatunk, akivel bármikor beszélgethetünk, akinek szeretetét folytonosan érezhetjük. Egy csodálatos és mindennél drágább, becsebb kapcsolat ez. Éppen ezért vannak olyanok, akik azt javasolják, hogy egy úgynevezett „bennmaradó imával” kezdjük mindig a napot, mely semmi másról nem szól, mint hogy kérjük, hogy Jézus maradjon mibennünk, mi pedig meg tudjunk maradni Őbenne.

Nos tehát ebben a szoros kapcsolatban hasonlít minket Jézus a szőlővesszőkhöz. Nekem nincs szőlőm, és nem értek a növénytermesztéshez valami nagyon, de két dolgot azért mégis tudok a szőlővesszőkről.

Az egyik az, hogy a szőlővessző hihetetlen gyorsan növekszik. A mi kertünkben is volt valamikor szőlő, aminek a helyére málnát ültettünk. De a szőlővesszők azóta sem hagyják magukat. Évről-évre kihajtanak, aztán felmászna a málnára, a karókra, onnan meg még tovább. Úgy kell lerángatnom ezeket a nekiiramodott vesszőket végül a díszalmafa tetejéről, ha nem figyelek rájuk időben. Mikor tehát Jézus minket a szőlővesszőkhöz hasonlít, akkor az azt is jelenti, hogy nekünk is növekednünk kell. Biztat erre más helyütt is az ige (2Pét; 3:18.): Növekedjete a kegyelemben és a mi Urunk, Jézus Krisztus megismerésében. Tehát a növekedést a „Jézus-ismeretben” is elvárja tőlünk az ige, s Jézusról hiteles ismeret elsősorban a Bibliából szerezhetünk. Ha a Jézussal töltött évek alatt nem növekszik igeismeretünk, akkor felületes maradhat Jézussal a kapcsolatunk. Rosszabb esetben az is kiderülhet, hogy nem is Jézus az, akivel kapcsolatunk van. Hiszen, ha valakit csak nagyon felületesen ismerek, akkor megtéveszthet egy másik személy, aki az előbbihez hasonlóan tettei magát. Alattomos veszély ez, de ne higgyük, hogy nem fordulhat ez elő. Vegyük komolyan, mert Jézus beszél arról, hogy lesznek, akik így szólnak hozzá a végítéletkor: Uram, Uram! Nem a te nevedben prófétáltunk, és tettünk sok csodát? És a valódi Jézus így válaszol: Sohasem ismertelek titeket! (Mt; 7:21-23.) – Szörnyű, tragikus, végzetes félreértés, melynek veszélye csak azzal kerülhető el, ha a Biblia rendszeres használatával akarunk növekedni Jézus megismerésében. Mert a Bibliából ismerhetjük meg Jézus személyiségének színességét. Pl. a Jézus-filmek erről keveset tudnak. Általában olyan halvérű, kicsit bárgyú embert ábrázolnak, amelyet könnyen képzel Jézusnak, aki nem az igéből ismeri őt. De az igéből megismerhetjük Jézus valódi egyéniségének színességét. Megismerhetjük az önfeláldozón és szenvedélyesen szerető Jézust, a bűnbocsátó Jézust, a sírni tudó Jézust, a haragos Jézust, a mulatságban is résztvevő Jézust, a megszegyenítő Jézust, a gyógyító és csodatevő Jézust, a dicsőséges Jézust, és legfőképp a jelenlévő Jézust. De ehhez a Jézus-ismeretben való növekedéshez valóban bibliás kegyesség szükséges.

De amikor a szőlővessző növekedése előttünk a példa, közel sem csak az ismeretben való növekedésre gondolok. Mert az ismeret önmagában csak felfuvalkodottá tesz. Erre a veszélyre is az ige figyelmeztet (1Kor; 8:1.). De látjuk ezt olykor a gyakorlatban is. Nekem is volt olyan ismerősöm, aki az igének kiváló ismerője volt, de olyan felfuvalkodott, hogy a

közösségnek kifejezetten kárára volt. Aztán akkorát bukott, hogy a jobb érzésű hitetlenek is elcsodálóztak rajta. Mert a növekedésnek csak az egyik lába az ismeret, s ha egy asztalnak csak az egyik lábát növeljük, akkor az attól nem stabilabb, hanem borulékonyabb lesz. Kell a növekedés másik három lába is; az alázat, az engedelmisség és a szeretet. A mi Urunk is ezekben lett nagygyá. Alázatosan megmosta tanítványainak lábát, engedelmes lett mindhalálig, és úgy szeretett, hogy életét adta a világot. A kor nem hozza automatikusan magával, hogy ezekben növekedjünk. Sokat kell imádkoznunk érte, és tudatosan törekednünk kell rá, hogy az alázatban, engedelmisségben és szeretetben előre haladhassunk, s így növekedhessünk a Krisztus-képességben. Fontos ez, mert másutt is azt mondja az ige: az az Atya akarata, hogy akiket kiválasztott, hasonlónak legyenek Fia képéhez (Rm; 8:29.).

Egyébként ezt a növekedést maga az Atya is segíti, mikor – ahogy a példázat mondja – tisztogat bennünket. Ez a tisztogatás gyakran történik próbákkal, s olykor ez fájdalommal jár. De ahogy e fájdalmak között megtapasztaljuk Jézus jelenlétét és szeretetét, bizony többet hozzátesz a hitbeli növekedéshez, mint sok-sok elméletben szerzett ismeret. Sokszor láttuk már, hogy az elhagyatottságban, vagy kórházi ágyon, vagy félelmek között nagyobbra nőtt valakinek a hite napok alatt, mint előtte évtizedeken keresztül. A tisztogatással járó fájdalmaink nem hiábavalók, ha észrevesszük bennük a velünk lévő Jézust, s a lelki növekedés lehetőségeit.

A szőlővessző másik tulajdonsága, hogy gyümölcsstermesre való. Jézus egészen nyilvánvalóvá teszi, hogy ez nem egy szorgalmi feladat, hanem alapkövetelmény. Amelyik vessző nem terem gyümölcsöt, azt az Atya lemetszi, és tűzre veti. Isten keresi az életünkön a gyümölcsöket. Jézus nem szereti a gyümölcstelenséget, s egy alkalommal megátkozz egy fügefát, mert nem talál rajta gyümölcsöt. Az egyházban sajnos lábra kapott az az önvigasztaló hazugság, hogy Isten csak hűséget vár, s nem gyümölcsöket. De Jézus ezt nem igazolja. Nem elég a vessző létezéséhez, ha hűségesen szívja a tökéből a nedvet, de nem terem. Az ilyen parazita létmód Jézus előtt nem kedves. A gyümölcs persze sokféle lehet. Lehet, a bőkezűen adakozó, sokakon segítő élet. Lehet, az együtt érző és vigasztaló viselkedés. Lehet, a példás életszentség. De a legszebb gyümölcse hitünknek mégiscsak a tovább adott hit, és az új újjászületett élet. Mert Istennek nem az az akarata, hogy te légy a református „utolsó mohikán”, aki egész életében hűséges, s hitét hűségesen magának megtartja, s majd a templomajtót maga után végleg becsukja. Hanem az, hogy a tanítványok apostolokká, tanítókká növekedve adják tovább az evangéliumot, hogy Jézust minden ember megismerje. Komoly feladat az ilyen gyümölcsstermes a szőlővesszők előtt. Érdemes megvizsgálni, hogyan is állunk ezzel. Kiknek is adtuk tovább a hitünket? Gyümölcse-e az életünknek egy megtért szomszédasszony, vagy legalább a megtért férj vagy feleség, vagy a hitben járó gyermekek? S érdemes átgondolni megtettünk-e mindent, hogy ilyen gyümölcsök legyenek. S talán még fontosabb átgondolni, hogy a jövőben mit tehetünk azért, hogy gyümölcsözőbb legyen az életünk.

De ehhez először számba kell vennünk saját Jézussal való kapcsolatunkat. Megvan-e ebben a kapcsolatban az első szeretet öröme? Nincs-e benne valamilyen meglankadás, feldolgozatlan csalódás? Vagy nem mérgezi-e ezt a kapcsolatot valamilyen makacs bűn? S általában, nem lazult-e fel valahogyan a Jézussal való kapcsolat? Vedd száma ma a hallottak alapján Jézushoz való viszonyodat, és kérjük Istentől, hogy ebben erősítsen meg minket, s hogy Jézusban maradván egyre gyümölcsözőbb lehessen az életünk. Ámen

1. Mit tesz az Atya az igében azzal a szőlővesszővel, amelyik nem terem gyümölcsöt?
 2. Mi történik a lemetszett vesszőkkel?
 3. Melyik vessző tud gyümölcsöt teremni Jézus beszéde szerint?
 4. Mennyi gyümölcsöt vár Isten tőlünk a második és ötödik versek alapján?
- a) Emlékszel megtérésedre? Hogyan alakult azóta Jézussal a kapcsolatod? Beszélj a mélységekről és magasságokról is!
 - b) Hallottál már a prédikációban említett „bennmaradó” imádságról? Te szoktál azért imádkozni, hogy Jézus benned maradjon, te pedig Jézusban? Szerinted szükséges ezért imádkozni? Tudsz rá példát, hogy valaki Jézus tanítványa volt, s aztán mégis lemetszett szőlőveszőként viselkedik? Mekkora veszély ez?
 - c) Van valamilyen elakadás a Jézussal való kapcsolatodban? Van olyan bűn, sértettség, értetlenség, fáradtság, stb., ami hátráltatja ezt a kapcsolatot?
 - d) Az igemagyarázatban a növekedésnek négy fajtája volt említve. Melyek ezek? Neked melyik megy ezek közül könnyebben, s melyik nehezebben?
 - e) Milyen gyümölcsök vannak? Környezetekben tovább tudtad adni valakinek a hitedet? Kiknek az újjászületésénél bábáskodtál? Szerinted gyülekezetünk gyümölcsstermő gyülekezet?
 - f) Mit tehetnél azért, hogy életed gyümölcsözőbb legyen? Mit tehetnének azért, hogy egész egyházunk több gyümölcsöt teremjen?